

Súd: Krajský súd Žilina  
Spisová značka: 8Co/351/2016  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214844  
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová  
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5712214844.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a členov senátu JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnom spore žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 8C/264/2012-122 zo dňa 09. apríla 2015, takto

### rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 8C/264/2012-122 zo dňa 09. 04. 2015 návrh žalobcu zo dňa 17. 09. 2012 zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou dňa 27. 09. 2012 domáhal voči žalovanému náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 440,- eur, ktoré vznikli ako následok nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, Okresného súdu Martin, ktorý spočíval v nerozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote.

Zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/2049/2010 súd zistil, že dňa 30. 04. 2010 podal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý na Okresnom súde Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie Ex 3058/10 proti povinnému C. H., J. na základe exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava, sp. zn. SR 21193/09 zo dňa 11. 01. 2010. Nakoľko exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok, bol súd v zmysle ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní povinný skúmať zákonný postup rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní. Podaním zo dňa 05. 05. 2010 súd vyzval rozhodcovský súd o predloženie rozhodcovského spisu, rozhodcovský súd však na výzvu súdu nereagoval. Následne súd požiadal o súčinnosť súdneho exekútora podaním zo dňa 07. 09. 2010. Súdom požadovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere však súdu predložená nebola. Vzhľadom na to, že postup súdu pri preskúmaní exekučného titulu, ktorým je v danom prípade rozhodcovský rozsudok, je zložitý a vzhľadom na liknavosť žalobcu, ktorý súdnemu exekútorovi ani konajúcemu súdu nepredložil zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nie je možné lehotu, v ktorej súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie považovať za neprimeranú.

Citujúc ust. § 3 ods. 1 písm. a/, d/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1 až 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov s účinnosťou do 31. 12. 2012 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) preto súd žalobu zamietol, majúc za to, že neboli splnené predpoklady pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody

a nemajetkovej ujmy v zmysle citovaného zákona žalobcom. V konaní nebola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia, ani nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorým by žalobcovi mohla vzniknúť tvrdená škoda a nemajetková ujma. Podľa presvedčenia súdu škoda, ak vôbec nejaká vznikla, nemohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s postupom súdu, ktorý predchádzal rozhodnutiu o žiadosti o vydanie poverenia, ale mohla vzniknúť len v príčinnej súvislosti s vydaným rozhodnutím. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. 06. 2016 (ďalej len „O. s. p.“) a žalovanému, ktorý bol v konaní plne úspešný, právo na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu preukázateľné trovy nevznikli.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolanie, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

V odvolaní vytýkal súdu, že v konaní došlo k viacerým vadám - stranám konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav; súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedené žalobcu) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Riadne a včas však požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podáva odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej vytýkal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za jeho neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú.

Žalobca v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa žalobcu, ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p. mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. a skutkovým základom sa mal stať ním tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne vo veci meritorne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol žalobu v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti, v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Uviedol, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Ako dôkaz o vzniku škody predložil Znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorým je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku. Pokiaľ súd konštatuje, že nepreukázal, že by mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom.

K nemajetkovej ujme uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

V závere uviedol, že ak bol súdu v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu doručený návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Vzhľadom na to, že krajský súd vo veci rozhodoval za účinnosti nového procesného kódexu, zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“), účinného od 01. 07. 2016, bol povinný pri svojom postupe aplikovať novú právnu úpravu (§ 470 ods. 1 C. s. p.) s tým, že účinky procesných úkonov uskutočnených do 30. 06. 2016 ostali zachované (§ 470 ods. 2 C. s. p.). Zároveň súd v odôvodnení prispôobil terminológiu novej právnej úprave.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou konania (§ 362, § 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 355 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C. s. p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 380, § 379 C. s. p.) a tento podľa § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil.

6. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom na to, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, účinného do 30. 06. 2016, odvolací súd s poukazom na ust. § 470 ods. 2 C. s. p. skúmal, či postup súdu bol v súlade s vtedy účinným procesným predpisom.

7. V súvislosti so žalobcom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa strana konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k stranám konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Vzhľadom na oznámenie žalobcu v žalobe, súd žalobcu výzvou zo dňa 18. 10. 2012 vyzval, aby oznámil, či v konaní uplatňuje námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu Martin a túto v zmysle ust. § 14, § 15a O. s. p. konkretizoval, alebo či žiada prikázať vec inému súdu toho istého stupňa z dôvodu vhodnosti. Žalobca, kvalifikovane zastúpený advokátom, na výzvu súdu oznámil, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. nepodal (č. l. 15 spisu). Napriek tomu okresný súd, vychádzajúc z obsahu podania žalobcu, aj vzhľadom na následné podanie žalobcu doručené dňa 24. 01. 2013 (č. l. 25 spisu), v ktorom upozornil, že v žalobe vzniesol generálnu námietku zaujatosti, predložil vec Krajskému súdu v Žiline ako súdu nadriadenému na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 9NcC/102/2014-94 zo dňa 18. 12. 2014 vylúčil z prejednávania a rozhodovania danej veci Mgr. Katarínu Janotovú, ktorá konala ako zákonná sudkyňa v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k žalobcom namietanému nesprávnemu úradnému postupu súdu. Druhým výrokom predmetného uznesenia krajský súd zároveň rozhodol o nevyklúčení ostatných sudcov Okresného súdu Martin, teda vrátane konajúceho sudcu, ktorý je zákonným sudcom v danej veci. Uznesenie krajského súdu bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené dňa 19. 01. 2015 (doručenka na č. l. 96 p. v.).

8. Na zdôraznenie, vzhľadom na opakované námietky žalobcu, odvolací súd opätovne uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p., v súčasnosti obdobne ust. § 49 a nasl. C. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor strany konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci ešte nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného za spôsobenú škodu a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci.

9. K odvolaciemu dôvodu, že neboli splnené podmienky pre konanie podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že okresný súd nariadil pojednávanie na deň 09. 04. 2015 (neobstojí preto námietka žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania), kedy bolo pojednávanie i uskutočnené (ako to vyplýva zo zápisnice o pojednávaní z č. l. 112 spisu). Splnomocnený zástupca žalobcu prevzal predvolanie na dané pojednávanie dňa 12. 03. 2015 (doručenka na č. l. 99 p. v. spisu), napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil, rovnako ani žalobca, ktorý nebol osobitne predvolaný, pričom svoju neprítomnosť riadne a včas, vážnymi dôvodmi neospravedlnil. Žalobca síce podaním zo dňa 02. 04. 2015 prostredníctvom právneho zástupcu svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnil a požiadal o odročenie, resp. zrušenie pojednávania, dôvody uvádzané žalobcom však nemožno považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. Žalobca nepožiadaval o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacu

mu v účasti na pojednávaní (§ 119 ods. 1 až 3 O. s. p.), ale z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca (o ktorej otázke však už nadriadený súd právoplatne rozhodol) a z dôvodu podania návrhu na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach položených v konaní o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že podanie návrhu na prerušenie konania samo osebe nie je dôvodom pre ospravedlnenie neúčasti na nariadenom pojednávaní, keď o tomto návrhu je možné rozhodnúť priamo na pojednávaní, na ktorom je v prípade potreby a účasti strán konania možné tieto návrhy na prerušenie konania i vypočuť. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že boli splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 09. 04. 2015 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca sa tejto možnosti zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Neúčastou na pojednávaní si žalobca a jeho splnomocnený zástupca zároveň sami zmarili možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle tom čase účinného ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizovali spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným stranám konania).

10. Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku žalobcu, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení, a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Pokiaľ ide o dokazovanie, okresný súd vykonal dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom, prečítaním listín z príslušného exekučného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/2049/2010, ktoré preto slúžili ako dôkaz v konaní.

11. K tvrdeniu žalobcu, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že hromadné vyjadrenie žalovaného vo viacerých obdobných veciach tých istých strán konania bolo súdu doručené dňa 17. 02. 2014 k sp. zn. 8C/188/2012. I keď z obsahu spisu nevyplýva, že by uvedené vyjadrenie bolo doručované splnomocnenému zástupcovi žalovaného, samotná táto skutočnosť nemá podľa názoru odvolacieho súdu vplyv na správnosť rozhodnutia okresného súdu, keď uvedeným postupom súdu podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo ani k odňatiu možnosti žalobcovi konať pred súdom. Aj z vyjadrenia žalovaného je totiž zrejmé, že jeho vyjadrenie sa týka viacerých obdobných vecí tých istých strán konania založených na obdobnom skutkovom základe, pričom z rozhodovacej činnosti odvolacieho súdu je známe, že v danom prípade nejde o prvé rozhodnutie vydané v týchto sporoch, z čoho je zrejmé, že námietka žalobcu o neznalosti vyjadrenia žalovaného a nemožnosti naň reagovať nie je dôvodná. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v prípade dostavenia sa na pojednávanie by bol žalobca v rámci pojednávania oboznámený aj s vyjadrením žalovaného. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zrejmé, že okresný súd svoje rozhodnutie založil predovšetkým na skutočnostiach zistených z exekučného spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Er/2049/2010, ktorý oboznámil v rámci dokazovania na návrh samotného žalobcu, a na právnych záveroch o nenaplnení podmienok pre vznik nároku žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

12. Pokiaľ žalobca namietal nemožnosť vydania meritórneho rozhodnutia pred právoplatným rozhodnutím o návrhu na prerušenie konania, žiadne zákonné ustanovenie takémuto postupu nebráni. Rozhodnutie súdu, či už o prerušení konania alebo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, je procesným rozhodnutím, má procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium občianskeho súdneho konania. Nejde o rozhodnutie vo veci samej, ktoré by do práv a povinností strán konania zasahovalo konečným spôsobom. Aj keď (prípadne) pri vydávaní týchto rozhodnutí dôjde k procesnej nesprávosti, nemožno neviať na zreteľ, že v ďalšom konaní, ktoré potom nasleduje, zostávajú stranám konania zachované všetky ich procesné oprávnenia. Z obsahu spisu vyplýva, že o návrhu žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach predložených v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 súd rozhodol uznesením zo dňa 08. 04. 2015 (t. j. nie v rámci rozsudku) tak, že návrh zamietol. Citované uznesenie okresného súdu bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/540/2015-185 zo dňa 27. 10. 2015. I keď rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania v čase meritórneho rozhodnutia nebolo právoplatné, v zmysle vyššie uvedeného má odvolací súd za to, že takýmto postupom súdu nemohlo dôjsť k porušeniu procesných práv žalobcu. Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania z

dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, takýto návrh žalobca v prejednávacom spore nepodal.

13. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že dokazovanie v danej veci bolo okresným súdom vykonané náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania. Okresný súd umožnil stranám konania realizáciu ich procesných práv, preto jeho postupom nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

14. Vo vzťahu k meritu veci žalobca v odvolaní tvrdil, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, čomu však v odôvodnení prezentované časové úseky nenasvedčujú; súd ignoroval jeho tvrdenia o majetkovej škode a vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, v primeranej lehote a v zákonom stanovenom čase.

15. V nadväznosti na uvedenú odvoláciu námietku odvolací súd poukazuje na to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by okresný súd konštatoval dodržanie lehoty na vydanie rozhodnutia v exekučnom konaní. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že rozhodnutie okresného súdu bolo založené na zistení súdu, že vzhľadom na zložitosť postupu súdu pri preskúmaní exekučného titulu a neposkytnutie súčinnosti žalobcom nie je možné lehotu, v ktorej súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie považovať za neprimeranú. Súd prvej inštancie teda nekonštatoval, že by lehota na vydanie poverenia v exekučnom konaní bola dodržaná, ale dospel k záveru, že nie je možné konštatovať porušenie práva na rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote práve v spojení s porušením práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že samotný žalobca v žalobnom návrhu náležite nerozlišuje medzi dvoma odlišnými konaniami naplňajúcimi charakter nesprávneho úradného postupu, a to nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote a zbytočné prieťahy v konaní. Tieto konania totiž nemožno vždy stotožňovať (ako to robí v danom prípade žalobca), keď samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty ešte neznamená automaticky prieťahy v konaní. Tu odvolací súd poukazuje na to, že so zreteľom na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II. ÚS 471/2012, I. ÚS 86/2002, I. ÚS 70/2002, I. ÚS 16/2002, I. ÚS 63/2000) samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka (strany) konania na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Samotné nedodržanie zákonnej lehoty totiž nemožno vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, ako to správne urobil v tomto konaní aj okresný súd.

16. Na rozdiel od súdu prvej inštancie však odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade k nesprávne úradnému postupu okresného súdu došlo. Tento však nespočíval v zbytočných prieťahoch v konaní, ale v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote.

17. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31. 05. 2010 (t. j. účinného ku dňu začatia exekučného konania) ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu.

18. Z citovaného ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že pokiaľ okresný súd na základe žiadosti súdneho exekútora vydal poverenie na vykonanie exekúcie (a teda zrejme nezistil rozpor so zákonom), bolo jeho povinnosťou rozhodnúť o tejto žiadosti v lehote 15 dní od jej doručenia. Pokiaľ tomu tak nebolo, došlo zo strany exekučného súdu k nesprávne úradnému postupu, ktorým je v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. i nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Ako vyplýva z pripojeného exekučného spisu sp. zn. 17Er/2049/2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola v danom prípade doručená súdu dňa 30. 04. 2010, k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie došlo dňa 30. 09. 2010, teda po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty. V tejto súvislosti však nemožno obísť bez povšimnutia skutočnosť, že k oneskorenému vydaniu poverenia došlo aj v dôsledku ignorovania výzvy súdu rozhodcovským súdom, ktorého rozhodnutie bolo exekučným titulom, ako aj oprávneným (v tomto konaní žalobcom) na predloženie listín potrebných k posúdeniu súladu návrhu na vykonanie exekúcie, žiadosti o udelenie poverenia a exekučného titulu

(rozhodcovského rozsudku) so zákonom. Je teda zrejmé, že i žalobca, ktorý ako strana konania majúca právny záujem na výsledku konania bol povinný poskytnúť súdu náležitú súčinnosť, ktorú však na výzvu súdu neposkytol, sa svojim konaním spolupodieľal na oneskorenom rozhodnutí súdu.

19. Samotný záver odvolacieho súdu o tom, že v danom prípade k nesprávnemu úradnému postupu došlo však nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Medzi podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. totiž patrí nielen nesprávny úradný postup, ale aj vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, pričom okresný súd dospel k záveru, že v súvislosti s namietaným nesprávnym postupom súdu nemohla žalobcovi škoda vzniknúť.

20. V zmysle ust. § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Škodu je potrebné chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napraviteľná poskytnutím majetkového plnenia (najmä peňažného). Skutočnou škodou je ujma, ktorá znamená zničenie, stratu, zmenšenie, zníženie či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou, a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu (pokiaľ je možné). Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech (prekazené zväčšenie alebo budúce rozmnoženie majetku poškodeného), ktorý bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, no nenastalo v dôsledku škodnej udalosti.

21. Vychádzajúc z obsahu spisu a dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že v danom prípade nebolo žalobcom preukázané, že by nedodržanie zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia malo za následok zmenšenie jeho majetku, ktorého náhrady sa v konaní domáha. I keď nedodržanie lehoty určenej zákonom je procesný postup priečiaci sa zákonu, nemožno prehliadať, že tento postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku strany konania, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve a len týmto postupom. Žalobca však v tomto smere nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by podporoval záver, že práve v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu v súvislosti s rozhodovaním o jeho návrhu utrpel konkrétne vyčísliteľnú a preukázateľnú majetkovú škodu, či ujmu nemajetkového charakteru. Žalobcom vyčíslené náklady spojené s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej, totiž nie je možné považovať za preukázateľnú škodu, ktorá by znamenala zmenšenie, zníženie či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného. Žalobca nepreukázal, ani bližšie nešpecifikoval ako dospel k výške paušálnych nákladov na správu pohľadávky voči povinnému a ako tieto výdavky súvisia s nesprávnym úradným postupom súdu. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal nesprávne vyhodnotenie Znaleckého posudku č. 1/2014 vypracovaného Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, odvolací súd uvádza, že zo spisu nevyplýva, že by žalobca uvedený znalecký posudok v tomto konaní predložil, resp. oznámil jeho vypracovanie. Z podania splnomocneného zástupcu žalobcu doručeného dňa 02. 04. 2015 (č. l. 106) vyplýva, že žalobca zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčíslil výšku vzniknutej škody s tým, že vypracovaný znalecký posudok po jeho vyhotovení predloží súdu, do pojednávania dňa 09. 04. 2015 však súdu v prejednávanej veci znalecký posudok nepredložil, ani neoznámil, či tento už bol vypracovaný. Na základe uvedeného potom dospel aj odvolací súd k záveru, že v konaní nebolo preukázané, že by nesprávnym úradným postupom súdu došlo k spôsobeniu škody na majetku žalobcu. Žalobca však nielen vo vzťahu k majetkovej škode, ale ani vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy nepreukázal žiaden nepriaznivý dopad (ujmu) na jeho právne postavenie ako veriteľa pohľadávky voči povinnému v dôsledku oneskoreného rozhodnutia súdu. V žalobe síce žalobca poukázal na určité riziká vo vzťahu k povinnému (riziko zániku povinného, jeho insolvenca, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným), no nijako netvrdil ani nepreukázal, že k takýmto následkom aj skutočne došlo.

22. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, nakoľko v danom prípade nebolo žalobcom preukázané naplnenie všetkých podmienok vyžadovaných pre vznik zodpovednosti žalovaného podľa zákona č. 514/2003 Z. z. bolo zamietnutie žaloby žalobcu dôvodné, preto odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 C. s. p. Úspešnou stranou odvolacieho konania bol žalovaný, a to v celom rozsahu, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania následne rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

24. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 (za) : 0 (proti).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)